

121 schodů k posteli
ONDŘEJ CUPAL

121 schodů k posteli

Nela miluje psy a ráda sportuje. Ondra nedá dopustit na povahu koček a často se schází s přáteli. Ale dokážou dělat věci i spolu. Fakt. Tak třeba občas lezou na stromy. Anebo, když někdo potřebuje pomoci na ulici, pomůžou. Tak se vlastně seznámili. Na ulici. On se tam trochu ztrapnil, ona se mu smála. Jasně, že ji pozval na rande. Chodili bosí po trávě a trhali sedmikrásky. Nohama. Že jsou oba rozbití, zjistili až později. Až když se poznali. Tou dobou už ale byli dávno na cestě, kterou znepríjemňovaly všechny ty otravné schody. Ano, otravné, otravné schody! Kolik že jich vůbec je? Tolik? Už aby byly za námi! Byli tak rozčilení, že zapomněli přemýšlet nad tím, co se stane, až je všechny zdolají? Budou ještě vůbec stát o to pokračovat v cestě?

Ondřej Cupal

121 schodů k posteli

The logo for Indeart, featuring a stylized 'i' in a red circle followed by the word 'Indeart' in a red, cursive font.

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Ondřej Cupal, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-068-0 (PDF)

OBSAH

121 schodů k posteli

ČÁST PRVNÍ

ČÁST DRUHÁ

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

ČÁST PRVNÍ

Ondra vystoupil z eskalátoru a zamířil na zastávku metra. Opřený o stěnu pozoroval barevné čtverce za kolejištěm a velká kovová písmena s názvem stanice. Ještě bylo všechno v pořádku. Ještě pořád se mohl kdykoliv obrátit a zamířit zase ven. Věděl, že to neudělá, ale ten prchlivý pocit svobody mu dodával klid.

Zlom přišel ale hned vzápětí – byl jím závan vzduchu, který pocítil na tváři. Vlaková souprava se blížila. Tep se zrychluje, stejně jako síla vzduchu, který vůz s řidičem valí před sebou. A zase ty malé nedůležité události, kterých si všímá, než ho pohltí panika – chlapci stojícímu vedle se třepotá volné triko, dívce vítr na několik vteřin ukradne vlasy a zvedá je do vzduchu. V tunelu se objevují dvě světla a kovový had se vřítí do stanice.

Jeho místo u dveří naproti je volné, ihned ho zabírá a následující pohyb dělá už automaticky. Chytá se studené tyče a křečovitě kolem ní obtáčí všechny prsty. Červené světlo nade dveřmi a v uších hučí hlasatel, který varuje před tím, co bude následovat. Ted'! Dveře jsou zavřené a Ondra je v pasti.

První slovo má vždycky neúprosně stažený krk, ať roztahuje chřípí, jak chce, nikdy to nestačí. Žaludek se nadechuje k nevídanému proslovu ve chvíli, kdy řidič zvolní. Ale ještě je čas, zatím souprava pořád zrychluje. Volná ruka zbaběle schovaná v kapse se svírá v pěst jako boxer před rozhodujícím úderem, palce na nohou shora sevrou prsteníčky a v této poloze čekají. Kořen jazyka brní a vedle něj, kdesi vzadu v ústech, se začínají objevovat první sliny coby první předzvěst dávení. A je to tu! Řidič přestane přidávat a souprava jede setrvačností. To je signál pro zažívací orgán, aby začal vysílat první kyseliny sevřeným krkem do úst. A další. A hned vzápětí další vyvolávající dávivý reflex. Vteřinu nebo dvě to vypadá, že Ondra tentokrát svůj boj prohraje a vyplní se jeho noční můra, která ho čas od času uprostřed noci probudí celého pokrytého potem. Ve snu cítí, jak mu útroby míří k ústům velké množství zvratků, rozrážejí ústa a on vrhá ten odporně páchnoucí mazlavý koktejl na okolo stojící lidi. Stříká ho po načínčaných slečinkách, na pány v dokonale padnoucích oblecích, maminkám do jejich kočárků, až nakonec vše ustane a on se po několika okamžicích hrozivého ticha

rozhlédne kolem sebe. Lidé na něj vrhají pohledy plné pohrdání, plné odsouzení a vzteku. V tu chvíli už jeho podvědomí ten otřesný tlak nevydrží a raději ho probudí.

Toho zážitku se bojí víc než čehokoliv jiného. Ale alespoň pro tentokrát je ušetřen. Řidič brzdí a krk se pozvolna uvolňuje. Trvá to několik chvil, ale Ondra už se může znovu nadechnout, aniž by u toho drobně sípal. Nevítané sliny kamsi mizí, polyká už naprázdno. Žaludek se uklidňuje. Pomalu se otáčí a odchází ze scény, jako kdyby ho ta pozornost a sláva vlastně unavovaly. Palce u nohou se vracejí do původní polohy a klouby na ruce, které byly ještě před chvílí bílé jako maso mrtvého kuřete, získávají zase svou barvu. Vlak vjíždí do stanice a Ondra si otírá pot z čela ve stejné chvíli, kdy vůz vjíždí do osvětlené stanice.

Už je dobře.

Dokud se metro znovu nerozjede.

Slunečné jarní počasí rozrazilo toho roku brány mnohem později než obvykle. Ještě o velikonočních svátcích se o sebe lidé na jarmarcích a v ulicích otírali v šustivých bundách a kabátech a choulili se před vlhkým chladným počasím za masivní šály. Až v posledních dnech, když se duben přehoupl do své druhé poloviny, vyšplhala ručička teploměru nad deset stupňů, a podobně jako v předchozích letech nezůstala v těch končinách dlouho a brzy dobývala dvacetistupňovou hranici.

Podobné počasí vládlo i v onen středeční den ke konci dubna, když Ondra konečně opustil prostory metra. Už ve chvíli, kdy prošel rozevřenými dveřmi vlaku, se jeho žaludeční problémy vytrácely do zapomnění. Na eskalátoru ještě cítil chladný vzduch otírající se o jeho zpocené čelo, ale už mohl volně dýchat. Slunce ho na krátký okamžik oslepilo a on vykročil do malého parčíku, kterým procházel každé dopoledne při cestě do práce. Lidé si ještě úplně nezvykli na panující počasí a po dlouhé zimě paprskům ještě ne úplně důvěřovali – mnozí

z nich byli oblečeni do svetrů, lehkých bund nebo dokonce kabátků. Usmívali se na sebe, jak to na ulicích dělávají vždy, když se nad jejich hlavami po dlouhém období šedi konečně objeví modrá obloha.

Ondra si toho muže všiml už z dálky. Seděl na chodníku opřený o jeden z činžovních domů, nohy od sebe a hlavu zvrácenou na stranu, jako kdyby v té nepohodlné poloze usnul. Kolemjdoucí ho štitivě obcházeli. Jen jedna malá holčička, která se odněkud zatoulala mamince, přišla až k němu a něco mu povídala. Muž k ní s námahou otočil hlavu a pokoušel se jí něco odpovědět, ale to už ji maminka táhla pryč.

„Jste v pořádku?“ zeptal se ho Ondra, když k němu přistoupil ze stejné strany, ze které na něj před okamžikem mluvila holčička. Čelo a postupující pleš měl posetou kapkami potu, jak do něj bušily sluneční paprsky. Byl oblečený do kvalitního obleku s bílou košilí, cíp růžové kravaty mu čouhal z kapsy u kalhot.

„Dobře,“ vysoukal ze sebe, jako kdyby otázku neslyšel.

„Děje se něco?“ zeptal se za Ondrovými zády ženský hlas. Otočil se, ale zahlédl jen neurčitou postavu. Všechnu pozornost jeho očí sebralo slunce zářící vedle její hlavy. Dívka si toho ale všimla a stoupla si tak, aby na něj dopadal její stín.

Na kratičký okamžik na všechno zapomněl. Na hrůzostrašnou cestu do práce, na krásné ráno, na muže sesutého na chodníku. Důvod byl vysoký, štíhlý, hnědovlasý, se světlou kůží, modrooký, zamračený, smutný a veselý zároveň, starostlivý, nesmělý a přesto průrazný, strnulý a oblečený v modrých šatech a červených botkách s bílými tkaničkami.

„Asi se mu udělalo zle,“ vysoukal ze sebe po nekonečně dlouhé době.

Dívka se sehnula a položila pánovi dlaň na tvář. „Je vám špatně?“ zeptala se ho, když se mu podařilo otevřít oči.

„Špatně,“ vysoukal ze sebe.

„Co je tohle?“ ukázal Ondra na nepatrnou, ale otevřenou ranku na spánku.

Dívka při pohledu na ni krátce zasyčela a zamračila se.

Zatímco Ondra vytácel záchranku, dívka mrskla kabelkou o zem a zběsile se v ní prehrabovala. Cosi hledala, ale dlouho se jí to nedařilo. Ve sluchátku se ozvala operátorka, a tak svou pozornost zaměřil k ní. Stále ale pokukoval po dívce, které pomalu docházela trpělivost. Skloněná nad rozšklebeným zavazadlem oběma rukama cosi lovila. Ale stále bez úspěchu.

Zavěsil a položil jí v konejšivém gestu ruku na rameno. „Co hledáte?“

Vzhlédla k němu a na okamžik se zarazila. Až teď si všiml, že se celá třese. „Kapesníky. Hledám papírový kapesníky. Abysme mu to mohli zavázat,“ mluvila o překot.

„Tady,“ podal jí balíček, který nosil stále v tašce. V tu samou chvíli vytáhla z kabelky svoje vlastní. Hned je ale upustila na chodník a chňapla po jeho. Jeden z nich rozložila a znovu složila, ale pak, už když ho chtěla přiložit na spánek, spustila ruce a hlasitě vzdychla.

„Nemáme pásku. Nebo náplast, ničím mu to nepřilepíme,“ řekla odevzdaně. Vypadala vyčerpaně. Jako člověk na poušti, který si právě uvědomil, že místo, kam směřuje, není ve skutečnosti oáza, ale jen oční klam.

„Přidržte mu to,“ vzal jí za stále se třesoucí ruku a přiložil ji na poranění. „Támhle je lékárna, hned jsem zpátky.“

Přikývla.

Úprk. Kličkuje mezi chodci, míjí hlouček studentů srocující se před budovou školy, skokem do silnice zabraňuje srážce s kočárkem pro dvě děti. Vzduch mu sviští kolem uší a naráží do očí, ale všechno je jedno. Tady za rohem, tady v té ulici. Zahýbá. Neonové logo lékárny, které nesmyslně svítí i teď, když je v ulici rozlité slunce. Rozráží dveře a hlasitě se omlouvá frontě, není čas na vysvětlování, rychle si žádá lékařskou pásku a obinadlo a lékárnice, starší zamračená osoba, mu poslušně podává žádané zboží.

A rychle zpátky. Další vyhýbání, mužský hlas k němu cosi křičí, ale on nerozumí a rozhodně se teď nezastaví. Znovu do první ulice. Dívka klečí u muže, kapesníček na hlavě, ale dívá se směrem k Ondrovi, jak v lakýrkách spěchá zpátky, sako za ním povlává, nohy hlučně dopadají na vozovku. A jestli na tu

dálku vidí správně, ale ano, dívka se skutečně trochu usmívá. Řítí se směrem k ní, až málem zapomene zastavit. Ale přece zabrzdí včas. Zadýchaný, uřícený, netrpělivý.

„Tady,“ podává jí pásku. Dívka má ale jen jednu volnou ruku, do které úlovek přebírá a dvě vteřiny, než mu to konečně dojde, ji drží ve vzduchu. Ondra se zasměje vlastní hlouposti a už trhá plastový obal a trhá pásku na několik kusů. Rozbaluje i obinadlo a obtáčí ho kolem mužovy tváře. Dělá to rychle, najednou má pocit, že každá vteřina je důležitá. Ve vlastním zaujetí si ani nevšimne, že se dívka překvapením zarazila, a že si dává ruku před ústa. Vzápětí vedle sebe zaslechne kuckavý smích.

„Co?“

„Ne pod bradou,“ škytá mezi smíchem. „Kolem dokola,“ dodává. Mladý muž je v rozpacích. Teď samozřejmě vidí, že pod bradou se hlava určitě neobvazuje. Ale nikdy dřív nic podobného nedělal, a tak na se na dívku s omluvným výrazem zamračí, což ji rozesměje ještě víc.

„Můžu?“

„Jasně.“

Odmotává pokažený kus a točí obinadlem kolem hlavy a v těch pohybech je jakási elegance, zápěstí se pohybují s lehkostí, jako kdyby něco podobného dělala už mnohokrát. Tatam je nervozita a třas, najednou z ní vyzařuje klid, který přenáší i na pacienta. Ten přivírá oči a otevře je až ve chvíli, kdy všichni zaslechnou sanitku vjíždějící do ulice.

Do města přichází večer dřív. Domy vrhají svůj stín do ulic už dlouho předtím, než slunce opustí polokouli. V neveliké obdélníkové zahradě umístěné mezi dvěma činžovními domy se dokonce začalo už smrákat. Ondra se svým spolubydlícím Matějem leželi na zádech na dece a dívali se do tmavnoucího nebe.

„Ještě pořád to nechceš vzdát?“ zeptal se posměšně Matěj.

„Hmm,“ zabručel Ondra a zalovil v kapse u kalhot. „To se mi fakt ještě nestalo, aby na moje narozeniny nepršelo,“ dodal a podal krabičku cigaret Matějovi.

„Do třicetice všeho nejlepšího.“

„Blbečku,“ zasmál se oslavenec.

„Děkuji slovutnému sponzorovi za dodávku kuřiva. Bude-li chtít znovu se vsadit, rád mu budu k dispozici,“ štěbetal Matěj.

Z otevřeného okna protějšího domu přestala hrát taneční hudba a ticho se rozlilo po všech čtyřech oprýskaných cihlových stěnách, připraveném grilu a stolku s nápoji. Zaslechli zpívající ptáky, kteří na rozdíl od jara dorazili letos včas.

„Nejdem na ten gril?“ zeptal se Matěj a před Ondrovým obličejem se objevila jeho dredatá hlava.

„Kolik je?“

„Půl devátý.“

„Tak ještě chvíli. Mělo to začít v osm, máme ještě tak půl hodiny čas.“

Matěj vstal a za chvíli se vrátil s velkou knížkou medvídka Pú, na kterou vysypal tabák z půlky cigarety a nastříhal několik zelených kousků marihuany. „A kdo má vlastně dorazit? Jenom lidi z Beverly Hills, nebo i někdo další?“ zeptal se a vytáhl dlouhý papírek.

„Přijde víc lidí.“

„A i nějaký zajímavý?“

„Zajímavý? Myslíš nějaký baby, co? Nejlíp nezadaný, kdyby byly.“

Matěj se uchechtl.

„Budou, neměj obavy. Ale opatrně.“

„Jak opatrně?“

„Hele, Matěji, neštví mě. Jsou to moje kamarádky, ne holky, co sbalíš někde v baru.“

„Ty děláš, jako kdybych...“

„...no? No? To jsem zvědavej, jak tu větu dokončíš.“

Matěj chvíli mlčel. Částečně proto, že zrovna olizoval konec papírku. „Děláš, jako kdybych byl nějaký ten floutek, co sbalí holku, vyspí se s ní a pak se jí ani neozve.“

Ondra se zvedl na loktech. „Cože?“

„Tak dobře, možná se někdy kdysi dávno za jistých okolností něco podobného stalo, ale...“

„Za jistých okolností! Pche!“

Matěj se znovu uchechtl a vrazil mu ubalenou cigaretu do ruky. „Odpal to a mlč chvíli, ty moralisto.“

Uběhlo několik hodin. Na grilu se připravovala další várka kuřecích stehýnek, která potřebovala otočit už před několika minutami. Ondra se cítil společensky unavený. Ležel na zádech a pozoroval několik málo hvězd, které přebily světelný šum města. Okno v prvním patře znovu slabě zavržalo a vzápětí se v něm objevila sousedka, která jejich oslavu průběžně kontrolovala. Pátravě pozorovala zahradu. Ale dárky už byly rozbalené, energie na stolní tenis oslavencům došla před hodinou a většina z nich teď seděla celkem klidně na dekách rozestých po celé zahradě, takže se znovu vrátila k televizi.

Když o několik minut později Ondra vstal, zjistil, že udržet rovnováhu je pro něj poměrně náročný úkol. Vypil proto tři sklenice vody a odešel na záchod.

„...vypadalo to, jako kdyby někde upadl nebo co. Měl prej na hlavě docela ošklivou ránu,“ zaslechl, když se vracel z toalety. V ne úplně bystrém stavu, v němž se zrovna nacházel, měl nejdřív problém uvědomit si, co mu ten příběh připomíná. „A on pak řekl, že zavolá záchranku,“ pokračovala Lucie.

„Kdo?“ zeptal se Ondra.

Všichni se na něj otočili.

„No, ten kluk, co tam už byl.“

„Aha, já tu nebyl, když jsi začala.“

„Jo. Kamarádka mi vyprávěla, že našla nějakýho kluka, jak se snaží pomoci nějakému chlápku, co asi upadl na chodníku,“ vysvětlila směrem k oslavenci. „A on prej byl úplně bezvadnej. Říkala mi, že z něj vyzařoval takovej klid, a když

jí, bejvalý studentce medicíny, došlo, že nemá nic, čím by mu mohli tu ránu zalepit, tak se hned rozběhnul do lékárny. Vtipný bylo, že když se pak vrátil, tak tomu pánovi začal tu ránu obvazovat pod bradou,“ uchechtla se Lucie.

„Nene!“ neudržela se Michala a podívala se na spolubydlícího Matěje, který už delší dobu seděl vedle ní.

„To je trubka!“ ozval se někdo a několik šklebících se posluchačů pokývalo hlavami.

„No, no,“ neudržel se Ondra.

Znovu se všichni podívali jeho směrem.

„No ne, to se může stát každému, ne?“ prohodil jako by nic. „Ale pokračuj, jak to bylo pak?“

„No, pak přijela sanitka. Oni jim ho předali a počkali, až s ním odjedou pryč. A Nela si říkala, že se něco takového nestává každé den, že by bylo docela hezký, kdyby ji pozval na kafe a mohli si o tom všem popovídat. Možná i trochu o sobě,“ přerušila Lucie povídání, aby si připálila cigaretu. „Legrační bylo, že když mi to Nela vyprávěla, tak použila tuhle větu ‚Jsem měla pocit, že mi to ten den docela slušelo‘. A ona je fakt krásná holka, nevím, jestli ji všichni znáte, ale...“

„A co udělal on?“ přerušil ji někdo.

Ondra si dal ruku před oči. Nikdo si toho naštěstí nevšiml.

„On. No, on se prej usmál a pak jí z těch dvou metrů, co stál vedle ní, zamával jako nějakému malému capartovi.“

„Cože? Zamával?“

„Jo. Zamával, otočil se a odešel pryč. Nela romantička, že jo, kouká na jeho záda a čeká, že se vrátí. Nebo se aspoň otočí a něco na ni zakřičí. Je si totiž úplně jistá, že to mezi nima zajiskřilo. A tak, vychovaná americkéjma filmama, poslušně čeká. A co se stane? Frajer zahne za roh a šlus.“

„Nene!“ vykřikne znovu Michala. Už s Matějovou rukou kolem pasu.

„Blbec!“ ozve se odněkud.

„Hele, teď jsem si vzpomněl. Není to ta Nela, co s náma byla před dvěma, třema rokama v kině? Taková kočka tmavovlasá. Hrozná sportovkyně.“

„Jo. To je ona.“

„A proč...?“ zeptal se zase někdo, ale větu nedokončil.

Ondra počkal ještě několik minut, než se hovor stočil jiný směrem. „Lucko? Můžeš na chvíli?“ zeptal se pak a odtáhl ji od ostatních.

„Tak hodně štěstí, Don Juane,“ zasmál se Matěj. Bylo to to poslední, co Ondra viděl, než před ním zabouchl dveře. V chladné chodbě mu na rukách vyskákala husí kůže, ta ale zmizela v okamžiku, kdy vyšel ven. Byl první květnový víkend a slunce na zem ještě pořád posílalo svoje paprsky. Bezmračné období panovalo už skoro měsíc, dvakrát se nad městem přehnala přehánka, hned druhý den se ale mraky znovu rozestoupily. A to i přesto, že meteorologové už několik dní v kuse varovali před silnými bouřkami.

Procházel se kolem dětského hřiště, na které bylo z cesty ještě před dvěma týdny vidět. Mezitím se ale okolní stromy oblékly do světle zelených kabátů a skryly před očima zvědavců všechny malé majitele výskajících hlasů. Napadlo ho, že by se mohl na ty křiklouny jít na chvíli podívat. Pak si říkal, že by bylo určitě chvályhodné, kdyby prozkoumal mapku okolí, kterou ignoroval od té doby, co v téhle čtvrti bydlel. Až když se málem bezdůvodně posadil na lavičku na slunci, došlo mu, co se doopravdy děje. A rozesmál se. Ve třiceti letech měl pořád trému z první schůzky!

Nela nechala na něm, aby zvolil místo a čas setkání. Vybral takové, aby tam nemusel cestovat hromadnou dopravou.

A tak se teď opírá o strom stojící několik málo metrů za zastávkou, na které mají sraz. Nervozita stoupá, i když se jí snaží potlačit. Ošívá se, jako kdyby kolem něj létalo hejno vos, otírá si čelo od kapek potu a mrká desetkrát častěji než obvykle. Roztahuje rty a doufá, že budí dojem vyrovnaného člověka užívající ho si slunce, zpěvu skřivanů a příslibu příjemně prožitého odpoledne. Ale jeho

kritičtější já mu našeptává, že vypadá spíš jako roztěkaná surikata, která se zběsile rozhlíží kolem, aby dokázala rozpoznat blížící se nebezpečí.

A nebezpečí se právě blíží. Ze zatáčky vyjíždí červenobílý autobus. Možná by bylo lepší, kdyby vůbec nepřijela, říká si ve své nejslabší chvílce. Ale teď už nemůže odejít. Už ne. Už tady počká. Koneckonců, když si nebudou rozumět, může kdykoliv odejít. Nebo ona. Nikdo je přece nebude nutit, aby spolu zůstávali, když to bude nemožné rande. To je ta výhoda schůzky v parku. Mohou kdykoliv odejít. Ano, odejít. Nemusí čekat, až jeden nebo druhý dopijí drink, než přijde číšník, aby zaplatil, než skončí film či představení. Mohou odejít, kdykoliv se jim bude chtít.

Brzdy zaskřípěly a vteřinu dvě řidiči trvalo, než otevřel dveře. Ondra si ale hned všiml, že Nela bude vystupovat zadními dveřmi. Ze svého úhlu zatím viděl jenom dívčiny nohy, ale byl si naprosto jistý, že je to ona. Dveře se konečně otevřely. Pěkně tvarované nohy s tmavými balerínkami se daly díky skládané bílé sukni obdivovat až do poloviny stehů. Než seběhla všechny tři schůdky, mohl ještě v pravé ruce vedle obří kabelky zahlédnout rozečtenou knihu s prstem mezi stránkami. A už byla na chodníku. Hnědé vlasy jí splývaly kolem obličeje a dosahovaly až k tílku stejné barvy jako boty. Drobné bílé náušnice se odhalily až ve chvíli, kdy se k němu rozešla. Ondra tentokrát raději nemával.

Nesví byli oba. Rozprostírala se před nimi tma, o níž nevěděli, jak dlouhá bude, než najdou svou cestu. Nevěděli dokonce ani to, zda ji vůbec najdou. Na začátku trochu tápali, a i když to znamenalo přibližovat se k cíli pomaleji, raději našlapovali opatrně a po malých krůčcích. Když zjistili, že mají pod sebou pevnou zem, zkusili trochu nadskočit, jestli se nepropadnou. A pak se odvážili dát ruce podél těla, protože už nehrozilo, že by do něčeho narazili. Jejich oči si přivykly a společně už dokázali rozpoznávat nástrahy cesty.

Když vstupovali do prostorného parku, prozradil Ondra Nele, že se pokusil vyhledat pána, kterého společně ošetřovali. Smála se, a hned mu vysvětlila, že základní informace jako jméno a stav pacienta lékaři nemohou nikomu kromě rodiny poskytnout. „Aha, to jsem nevěděl,“ odpovídal a kýval u toho hlavou. Pak ale prohlásil, že i lékaři používají počítače. Co tím myslí? chtěla vědět dívka a hned dodala, že v nemocnicích se využívají interní sítě. O tom on něco málo ví, takže: pan Sláma jí vyřizuje vřelé díky za pomoc. Utržil silný otřes mozku, vůbec si nedokáže vybavit, jak se mu to stalo.

„Tomu nevěřím,“ prohlašuje Nela a kroutí hlavou. „Data pacientů jsou pod těžkou pokličkou, kterou jen tak někdo nezvedne.“

„Musel by mít pořádný svaly.“

„Přesně. Anebo mít přístroj, který tu pokličku zdvihne za něj.“

„Anebo!“ říká on a vystrkuje ukazováček do vzduchu. „Anebo by musel umět ten přístroj ovládat z velké dálky!“

Nela ho hladí po vlasech jako malé děcko, které právě řeklo pořádnou hloupost a doufá, že mu ji dospělí odsouhlasí.

„Myslel jsem si to,“ říká Ondra a zvedá telefon, něco do něj t'uká a dává si ho k uchu. Chvilí čeká a kývá na Nelu, chvíli strpení, užuž dočká. Telefon vyzvání a jistota z jeho obličeje se vytrácí jako život ze slunečnic na podzim. A nakonec je zima a podobně jako obří květy klesají k zemi, tak i Ondrova hlava klesá.

„Co se děje?“

„Nebere mi to.“

„Kdo?“

„Pan Sláma přece!“

„Jasně!“ A zase ho hladí po hlavě.

Přestože Ondra lákal Nelu na procházku v trávě, nečekala, že si zuje boty hned u prvního trávníku. Následovala ho. Zem pod zeleným kobercem byla už prohřátá a tráva příjemně šimrala na chodidlech. Mezi ní vykukovaly sedmikrásky a nízké květy pampelišek. Pokoušeli se je zachytit mezi palcem a ukazovákem na

noze a utrhnout je. Zatímco Ondrovi se to dařilo snadno, Nela nebyla schopná dva prsty od sebe roztáhnout. Musela tak snést drobné posměšky, za které se naoko škaredila, ale nakonec se nechala uchlácholit, když jí nechal vybrat tu nejkrásnější pampelišku z těch, co nohama posbíral.

Posadili se na veliké louce.

„To bych chtěla,“ ukázala na pána, který do mřížky na konci prohnuté plastové tyče sebral tenisový míček a škádlil svého psa, který kolem něj nervózně poskakoval a pošťkával.

„Abych ti aportoval?“

„To by bylo fajn,“ rozesmála se Nela.

„A co to je?“

„To je házeč.“

„Hm.“

„Dokonce jsem přemýšlela, že si kvůli tomu koupím psa.“

„Kvůli tomu?“

„Jo. Hrozně se mi líbí, co probíhá mezi psem a člověkem. Zakloníš se a pes tě hladově sleduje. Oči nemůže spustit z toho balónku, co leží na úplném konci házeče. Počkáš třeba vteřinu nebo dvě a jemu už cukají svaly na nohou, protože míč může kdykoliv vystřelit do vzduchu. Ale ty ještě čekáš, zkoušíš jeho trpělivost, tak pes trochu popoběhne a zase se posadí. To ale nevydrží moc dlouho, takže zase vstane a zašťká na tebe, protože se mu to zdá už trochu moc dlouhý. A pak konečně švihneš. Ze všech sil. A balónek letí vysoko a daleko. Čím dál, tím líp, protože skočí na zem ještě před sprintujícím psem, kterýho ten dopad ještě víc vyprovokuje. A pak ho čapne do tlamy a vrací se k tobě s tím vítězoslavným výrazem, který říká ‚Mám ho!‘, a protože získat ho byl urputný boj, neodevzdá ti ho jen tak snadno. Lehne si metr od tebe a okusuje ho stejně dlouhou dobu, jakou tobě trvalo, než jsi ho konečně hodil. Ale nakonec ti ho stejně přinese a je připraven na další výzvu.“

„A proč nemáš psa?“

„Protože si myslím, že pes do bytu nepatří. Možná tak nějaký malý, ale malýho psa bych zase nechtěla.“

„To já jsem zastáncem koček.“

„Koček?“

„Jo.“

Z povídání je vyrušil vítr, který nenápadně sílil, až ohýbal trávu k zemi. Současně se podívali na oblohu, kde se objevily první mraky. Jeden z nich se přiblížil ke slunci a během několika vteřin zahalil louku do stínu. Ještě pořád bylo dusno, ale létající mušky těsně nad jejich hlavami vysílaly jednoznačné varování.

„Jednou bych kočku chtěl,“ řekl, jako kdyby si blížících se mraků nevšimli. „Moje babička měla kočku a u té sis musel přízeň nějak zasloužit. U psa ne, ten je z tebe nadšenej jen proto, že existuješ. Vždycky tě přivítá, když přijdeš domů, vždycky tě brání. Ale kočky mají charisma. Pořád zkouší, co si ještě můžou dovolit. A pak, když to přeženou a ty jim vynadáš, jsou na tebe třeba týden našťvaný, že jim upíráš jejich právo na svobodu. Ten vztah se nějakým způsobem pořád vyvíjí a být za dobře s kočkou je něco, co ne každěj umí.“

„A předou,“ zasmála se Nela.

„Přesně. A když za tebou přijdou a předou, tak víš, že za tebou nepřišly jenom proto, že to mají zautomatizované.“

„Kamarád mi povídal, že jeho kočka hrozně ráda straší lidi. Její nejoblíbenější trik je ten, že vyleze ve tmě na skříň, a když někdo jde, skočí mu na hlavu.“

Pozornost Nely a Ondry upoutal igelitový sáček, který popadl do svých spárů větrný vír a odnesl ho vysoko z dosahu malého chlapce, který se ho snažil zachránit.

Zrovna v tu chvíli Ondrovi zazvonil telefon.

„Á, dobrý den. Jo jo, přesně tak. Chtěl jsem vám jenom zavolat a zeptat se, jak se vám daří? To je dobře. A co ta sekaná? Už se to neopakovalo? To je dobře. Ano, právě jsem s ní, měl jste pravdu, nevěří mi. Jasně, předám.“

„Prosím?“ mluvila Nela do mobilu. „Rádo se stalo, nemusíte... A cítíte se dobře? Dobře. Dobře. Na shledanou.“

„No?“ ptal se Ondra, když zavěsila.

„Vždyť ale... Jak jsi? Víš co? Nechci to vědět!“

Setmělo se. Bylo ještě odpoledne, ale světla bylo jako během smrákání. Vítr ještě zesílil a obličej Nely několikrát objaly její vlastní vlasy. Nakonec se na chvíli zastavila, položila kabelku na trávu a začala se v ní prohrabovat. Ondra si vzpomněl na jejich první setkání, když hledala papírové kapesníky. Tehdy jí to trvalo dlouho a on měl dojem, že to bylo způsobené šokem ze situace. Teď ale klečela nad kabelkou stejně dlouho, než konečně vytáhla gumičku, kterou uzamkla neposlušné vlasy do culíku. Vrátila kabelku na rameno, ale zůstala stát a dívala se před sebe na vzrostlou borovici.

„Vždycky jsem ráda lezla na stromy,“ řekla potichu a pozorně pozorovala kmen stromu.

„Lezem?“

„Jo. Ale musíš jít přede mnou, Honzíku,“ řekla.

„Abych ti nekoukal pod sukni, Mařenko?“

„Jo.“

Větve rostly od kmene stromu takřka v ideálních rozestupech, spodní byly ale uřezané. Ondra se postavil ke kmenu, až na zádech pocítil kůru, a spojil ruce do kolíčky. Nemusel říkat jediné slovo, Nela ihned položila pravou nohu dovnitř a chytila se jeho ramen. Na třetí zhoupnutí se odrazila a vyšvihla do nejnižších větví. V ten moment k Ondrovi dolehla její vůně. Nedokázal určit, jestli šlo o voňavku, nebo jestli takhle voněla ona sama. Voněla sladce. Jako vanilka. Jako med včel, které sbírají pyl výhradně v lese.

„Tak pojd’!“ zahalekala na něj.

Počkala, až se s vypětím všech sil dostane na nejnižší větev a vyleze nad ni. Ondra si zkoušel vybavit, kdy naposledy lezl po stromě a nepodařilo se mu to. Jako malý chlapec to přitom miloval. Nedokázal si představit jediný den letních prázdnin, které trávil u babičky na vesnici, v němž by nezdolal jedli, smrk nebo

borovici, kterých rostlo poblíž malé přehrady bezpočet. Jak pokládal ruce nad hlavu a nohy na větve ve výši kolen a jak se přitahoval, uvažoval, kolika věcí se od svého dětství dobrovolně vzdal.

Byl to vysoký strom. Když vylezli nejvýš, kam se odvážili, viděli rozlohu celého parku a ještě mnohem dál. Viděli několik atrakcí pouti, činžovní domy a panelákové sídliště v dálce. Viděli i zámeček, po němž park dostal svůj název a železniční koleje, po nichž zrovna projížděl malý motoráček. Jejich pozornost ale ihned upoutaly černé mraky, které se táhly od řeky směrem k nim. Na několik okamžiků oba strnuli a sledovali temno, z něhož kdosi sypal pod sebe chomáče dešťových kapek. A pak najednou, bez jakéhokoliv varování, rozřízl oblohu obrovský šestiramenný blesk. Na půl vteřiny zůstal viset na obloze a pak zmizel, jako veverka, kterou jste zahlédli jen koutkem oka, otočili k ní hlavy a nebyli si jistí, jestli tam skutečně byla. Stejně tak i Ondra s Nelou na kratičký okamžik téměř zapochybovali, že blesk spatřili. Z váhání je ale vyvedl strašlivý hrom, který se na časové přímce natahoval tak dlouho, až se zdálo, že už nikdy neskončí.

„Je tu pěkně,“ řekl Ondra. „Ale přece jenom, nepůjdem?“

„Už?“ zaúpěla Nela a zasmála se. Byla už o tři patra níž.

Než slezli k úpatí stromu, byla už tma jako v noci. Vítr se změnil ve víchru a zvedal ze země loňské spadané listí a posílal ho všemi směry a zároveň podroboval první velké zkoušce čerstvě zelené listy, které ještě nic podobného ve svém krátkém životě nezažily. První kapky se na zem vřítily přesně ve chvíli, kdy Ondra stál pod kmenem a stahoval k Nele ruku.

„Neskočím!“ křičela na něj.

„Neboj! Chytnu tě!“

Klečela na poslední větvi. Jednou rukou se přidržovala kmenu, druhou jeho ruky. Váhala. Ondra věděl, že každá uplynulá vteřina oslabuje odvalu a snižuje pravděpodobnost, že opravdu skočí. Znal to dobře z dětství ze zatopeného lomu, do něhož všichni skákali z patnáctimetrové výšky. Jen on stál nahoře a nemohl se odhodlat. Věděl, že čím déle nahoře stojí a váhá, tím se snižuje naděje na to, že se ke skoku odhodlá.

Větvě se vichrem ohýbaly. Do obličejů jim létal prach a písek z cest.

„Chytím tě! Skoč!“

„Ne!“

Ondra na odpověď ale nečekal. Jediným šubnutím ji strhl k zemi. Dopadla mu přímo do náruče.

„Podvodníku!“ křikla mu do obličejů. „Podvodníku podvodnickej!“

„Neskočila bys!“

Neodpověděla. Poodstoupila od něj a s ní zmizela i vůně medu a vanilky.

Trucovala celkem čtyři vteřiny. Pak ho chytila za ruku a utíkali, jak nejrychleji dokázali. Kapky jim narážely ze strany do obličejů, oblohu co deset vteřin rozčíslný blesk a ihned ho následoval dunící hrom.

Když doběhli na stanici metra, z šatů jim crčela voda. Vlasy měli mokré, jako kdyby právě vylezli z bazénu.

„Musím říct, že jsem trochu zklamaná,“ řekla, když se posadili na lesklou tyč lemující mramorový sloup. „Jsem se těšila, jak na tebe budu zezdola volat, jestli už vidíš Perníkovou chaloupku...“

„... a jak ti budu odpovídat, že vidím jenom nějaký světýlko v dálce?“

„Přesně!“

„Tak možná příště.“

„Možná.“

Stacionář zvenku vypadal po celkové rekonstrukci skoro lákavě. Ve výrazné světle červené omítce byly jako zuby zasazeny sněhově bílé rámy oken, z nichž žádné nehyzdila mříž coby kovové rovnátko. Všechna okna ale byla dnes zavřená, protože by dovnitř pronikal chlad, který vystřídal teplé slunečné počasí. Teploměr v autě teď ráno ukazoval jen pět stupňů.

Ondra zaparkoval hned u vchodu do budovy na místě pro invalidy a už procházel prosklenými dveřmi, které se před ním samy otevřely. Přistoupil

k recepci, ve které celou dobu, co za babičkou chodil, seděla stále stejná recepční. Asi pětapadesátiletá dáma, která se na něj ještě nikdy nepodívala.

„Ano?“ zeptala se a očima v časopise s recepty.

„Jdu za paní Svačinovou.“

„Proč?“

Miloval tenhle typ otázek. „Na procházku.“

„Prší.“

„Neprší.“

Dalších deset vteřin se recepční věnovala obrázku pečené kachny, než zvedla telefon. „Maruško, návštěva,“ zachrčela.

Výtah se dal do pohybu a odpočítával všechna čtyři patra, odkud ošetřovatelka mířila dolů. Konečně se otevřely dveře.

„Á, pan Kučera. Pojd'te dál,“ usmála se na něj dáma, která na babiččině oddělení pracovala teprve měsíc. Ondru potěšilo, že si ho pamatuje jménem.

„Tak jak jsou dnes na tom?“ zeptal se, když k ní přistoupil.

„Lepší,“ odpověděla a přiložila čip nad tlačítka, z nichž vzápětí stiskla čtyřku. „Líp se jim dejchá,“ odpověděla.

Vystoupili.

„Budu v prádelně, tak na mě pak houkněte.“

„Děkuju.“

Zahnul doleva, vyšel tři schody a zamířil do jídelny s prosklenou stěnou. I dnes seděla u svého oblíbeného stolu.

„Ahoj babičko,“ řekl jí.

Rozpačitě k němu vzhlédla a na plastový táč položila šálek čaje. „Dobrý den, mladíku,“ odpověděla po chvíli zamračeně. Jako každou neděli se topila v mlze.

„Už jsi dosnídala?“

„Ano.“

„A chutnalo ti?“

„Ano.“

„Půjdeš se mnou na procházku, babičko?“

„Na procházku?“ zeptala se a ztrápeně se podívala na okenní tabuli, na kterou začaly dopadat drobné kapky.

„Bude se ti to líbit, uvidíš. Půjdeme do kostela.“

„Do kostela?“ vzhlédla, jako kdyby si na něco vzpomněla. Sevřela rty a několik vteřin upřeně hleděla před sebe. „Dobře,“ řekla a poprvé se jí ve vráscité tváři objevil nesmělý úsměv. „Dobře. Půjdeme.“

Odvedl ji do pokoje, který sdílela s jednou spolubydlící. Ta právě seděla v houpacím křesle a četla si.

Babička se posadila na postel a podívala se na svého vnuka. Kam že to jdou? A kdo že je ten hoch? A proč vytahuje ze skříně moje venkovní boty?

„Natáhni nohu, babičko.“

Tak dobře.

„Teď druhou.“

Pomohl jí obléci se do zimní bundy a nasadit rádiovku. Při pohledu do zrcadla několik vteřin hodnotila, jestli může takto oblečená na ulici.

„Prší,“ řekla spolubydlící. Knihu měla položenou na klíně a s opřenou hlavou se dívala do okenní tabule, na níž se objevovaly průhledné tečky.

Ondra k ní přistoupil a chytil ji za ruce. „Za chvíli za vámi přijde návštěva, paní Černá. Vaše dcera.“

„Opravdu?“ shlédla na něj.

„Ano.“

„Tak to já se musím připravit.“

Venku skutečně mírně poprchávalo, babička se o tom slovem nezmínila.

„My pojedeme autem?“ ptala se stejně udiveně jako každý týden.

„Ano, babičko.“

„Máte pěkné pohodlné auto,“ říkala, když jí zapínal bezpečnostní pás.

Ondra nastartoval a vypnul rádio, které se ihned přihlásilo o slovo.

„Tak jak se ti daří? Ten loket už tě nebolí?“

Babička se dlaní dotkla loktu a několik vteřin neodpovídala. Zkusila ho trochu zmáčknout. „Už ne.“

„To je dobře.“

„Kam jedeme?“

„Do kostela, babičko.“

„Do kostela,“ řekla pro sebe. „To je dobře.“

„Mně se taky daří moc dobře.“

„Ano? To jsem ráda.“

„Potkal jsem moc příjemnou mladou dámu. Byli jsme se spolu projít v parku. Chodili jsme po trávě bosí a pak jsme lezli na strom.“

„Na strom? Ona lezla na strom?“ divila se.

„Lezla. To bys koukala, jak jí to šlo.“

„A choval jste se jako gentleman?“

„Samozřejmě, babičko!“ usmál se. „Ani pod sukni jsem se jí nekoukal.“

Babička se na Ondru káravě podívala, když ale viděla jeho úsměv, rozchechtala se. Přesně tak, jak se chechtala, když byl její vnuk ještě malý. Sotva slyšitelně a trochu sípavě.

„Ale když jsme lezli dolů, tak byl malér.“

„Malér?“

„Přepadla nás bouřka. Velká bouřka to byla. Pamatuješ si na velkou bouřku včera?“

Babička zalovila v paměti a pak řekla, že ano, že si pamatuje. Dívala se z okýnka a potutelně se usmívala. Ondrovi bylo jasné, že si vybavila jinou bouřku. Takovou, která hrála důležitou roli v jejím vlastním životě.

Projížděli městem a doprava byla podobně jako ostatní víkendové dny mírná. Konečně zabočili do ulice, která sousedila s tou, v níž byl kostel.

„Už jsme tady,“ řekla a tvář se jí rozjasnila, jak se jí konečně podařilo vylovit z mlhy pevný bod.

Zaparkovali a pomalým krokem se přibližovali ke vchodu do kostela. Ondra babičku podpíral a druhou rukou držel nad hlavami deštník, do kterého bušily kapky.

„To jsem ráda, že jsme zase tady, Ondrášku,“ řekla a stiskla mu ruku. „Jak to vypadá s tvou prací? Ještě pořád děláš to s těma počítačema?“

„Pořád, babičko. Už jsem ti říkal, že je ze mě manažer?“ zeptal se, aby ji neurazil.

„Manažer?“ divila se. „Tak to gratuluju, chlapče.“

„Děkuju.“

„A co nějaká dáma? Neměl by ses už oženit?“ zeptala se, ale na odpověď nečekala. „Já vím, že je dneska jiná doba, jak se říká. Ale tobě bude už dvacet sedm, nebo tak nějak...“

„Třicet.“

„Promiň mi to, Ondrášku. Občas mám pocit, jako kdybych trochu zapomínala.“

„Nic se neděje, babičko. Hlavně že tě nic nebolí.“

„Ten loket ještě trochu píchá. Ale už je to mnohem lepší.“

„To mám radost.“

„Ale s tím ženěním na to určitě nezapomeň. Ono by ti to potom v tom životě chybělo. Věř mi.“

„Zrovna teď jsem potkal jednu zajímavou dívku.“

„Ano?“

„Ano, babičko. Byli jsme se spolu projít.“

„A bylo ti s ní hezky?“

„Bylo.“

„A dal jsi jí květinu?“

„Dal jsem jí pampelišku. Když se vztekala.“

„Jak to myslíš?“

„To je jedno,“ zasmál se.

V přítomí deštníku k němu vzhlédla a roztáhla vráscitou tvář do úsměvu. „Ty tajnůstkáři. Ale dobře, nechme tak.“

U vchodu do kostela se pozdravila s kazatelem a pokračovala do společenské místnosti, ve které se věšely kabáty. Mačkalo se tu několik desítek lidí, z nichž občas někdo vystoupil, aby babičku pozdravil. Některé z lidí si vybavovala, jiné ne. Ale na všechny se usmála a pozdravy opětovala. Pak se nechala odvést do modlitebny na své oblíbené místo u okna.

Nedá se říct, že by to Ondra neočekával. Stávalo se mu to téměř vždy. Ale znovu ho překvapilo, jak náhle ten pocit úzkosti dorazil. V místnosti se všichni ztišili, když ke kazatelně přišel farář. A to byl okamžik pro jeho krk, aby se začal křečovitě svírat, a pro jeho žaludek, aby se obracel vzhůru nohama. Při úvodní modlitbě sice stál stejně jako ostatní a stejně jako ostatní hleděl k zemi. Slova ale neposlouchal. Svíral palci u nohou ukazováčky, cítil krůpěje potu, jak mu i přes chladné ovzduší stékají po čele. Když se znovu posadili, hluboce dýchal, rty měl bezkrevně zamčené a dlaně křečovitě svíral proti sobě. Až když si uvědomil, že sedí na konci uličky, že v krajním případě, když už by blížící se pocit dávení nedokázal ovládat, může odběhnout na toaletu (v duchu si vybavil cestu), sevření v krku povolilo a dech se mu postupně uklidnil. Podíval se na babičku, která držela v ruce kancionál, ale měla ho zavřený. Slova chvalozpěvů měla vryté hluboko v paměti.

„Už jsi mluvil s rodiči?“ zeptala se Ondry, když se vraceli k autu. Deštník už nepotřebovali.

„Nemluvil, babičko.“

Šli vedle sebe a on věděl, že za chvíli ji znovu pohltní mlha, v níž bude bloudit po celý týden, než ji znovu vyzvedne. Do té doby ale ještě několik minut zbývalo. A právě těch několika minut se vždycky obával.

„To je škoda, Ondrášku. Myslím, že bys měl.“

Neodpovídal. Držel babičku, aby se jí lépe šlo, ale měl chuť utéct. Neměl rád tuhle část návštěvy kostela. Ale jak babička zapomínala na mnohé věci,

manažerem už byl rok a půl, do téhle otevřené rány vždycky dokázala kružítkem svých slov zapíchnout.

„Oni tě mají rádi,“ pokračovala babička už v autě. „A nezapomínej, že odpouštět je božské,“ dodala káravě.

„Já vím,“ zašeptal po několika vteřinách.

Zabočili na hlavní ulici a několik minut bylo v autě ticho. Ondra jel v pravém pruhu a čekal.

„A my teď jedeme za tetou Anežkou?“ zeptala se a on se podíval vedle sebe. Babička se mírně mračila, jak hledala záchytný bod. Už tu měla pocit, že ho našla, ale Ondra musel říkat pravdu.

„Ne, babičko. Jedeme domů.“

„Domů? Aha.“

„Do stacionáře. Za tvoji spolubydlící, paní Černou. Vždycky ti před spaním čte nahlas.“

„Ta je hodná.“

Ondra tentokrát na recepční zavolal z dálky a výtah přijel skoro hned. V pokoji pomohl babičce svléknout šaty a zout boty a uložil ji do postele.

„Trochu si odpočiň, babičko. Za chvíli bude oběd.“

„Děkuju vám, mladý muži.“

„Není zač. Uvidíme se zase za týden, ano?“

„Za týden?“

Mlha.

„Neměl byste radši honit nějaká děvčata? Věk na to už máte. A koukám, že prstýnek ještě nenosíte.“

„Pokusím se.“

Květnové dny začaly ukrajovat ze své druhé poloviny a teploty se konečně natrvalo vyšvihly nad dvacet stupňů. Na nebi po většinu dní pluly lehké bílé

mraky, v nichž lidé s bohatou fantazií hledali obrazce, ukazovali na ně prstem a vyprávěli si smyšlené příběhy. Nové listy pomalu tmavly a kolíbatými pohyby si ochočovaly osvěžující vítr, který při příchodu večera chladl a dotěrně zalézal pod oblečení. Dny se příjemně prodlužovaly a Ondra v nich stále naléhavěji očekával Nelin telefon. Zatímco první schůzku připravil osud, druhou on, třetí chtěla naplánovat Nela. Tak si to alespoň vymínila, když se před deseti dny loučili. Od té doby se ale neozvala. Ondrova ješitnost zabodávala do svého hostitele špendlíky a jízlivě se mu pochechtávala. Dvakrát ho dokonce opila a pod záminkou, že se Nele něco nepříjemného přihodilo, ho donutila vytočit její číslo. V obou případech ale stačil zavěsit ještě před tím, než se začalo ozývat vyzvánění.

„Je v pořádku, nemusíš se bát,“ řekla mu Lucka v kavárně, ve které pracovala.

„To je dobře,“ pokýval hlavou a donutil se k úsměvu.

„Nezlob se, ale víc ti teď říct nemůžu.“

Cestou domů si návštěvu u Lucky vyčítal, ale jak se později dozvěděl, svůj účel jeho zvědavé otázky nakonec splnily. Pět minut poté, co vyšel dveřmi kavárny, totiž zazvonil Nelin telefon. „Teď tady byl Ondra a ptal se na tebe. Ne že by se zeptal mezi řečí nebo tak. Přišel, jenom aby se na tebe zeptal,“ mluvila Lucka opřená dlaní o bar a pak chvíli poslouchala. „Jasně, večer přijdu.“

Když se druhý den ráno Ondra probudil, čekala na něj textová zpráva od Nely. Připravila překvapení.

„Už mi ho prozradíš?“ vyzvídal, když k ní následující sobotu o půl páté ráno nasedl do auta.

„Ne. A připoutej se.“

Projížděli neobvykle prázdnými ulicemi města a kromě několika taxíků a dvou policejních vozů nepotkali za celou cestu nikoho. Nela jela celou cestu podle předpisů, ale když se přiblížili k řece, ignorovala ceduli se zákazem vjezdu a zaparkovala až u břehu. Do nosů jim vklouzl puch z blízké čističky. Otevřela kufr auta a podala mu dva složené rybářské pruty.

„My jdeme na ryby?“ zeptal se.

„Ne,“ zasmála se a Ondra si hned uvědomil, jak vážná byla v autě, „jdeme si zahrát na violoncello.“

„Paráda! Ale já si doma zapomněl smyčec.“

„Hm,“ na okamžik se zarazila a rozhlédla se kolem sebe. „Tobě bude stačit tohle,“ řekla a shýbla se pro klacek.

Proud řeky je silný, a tak Nela vybírá jako jejich útočiště zátočinu mezi dvěma vysokými topoly. Ondra je na rybách poprvé, ale rozhoduje se tuto nedůležitou maličkost zamlčet. Svítí baterkou a sleduje, jak dívka zabodává do země vidličky, jak hází do vody koule návnady a na háčky napichuje kukuřici a kroutící se žížaly.

„Chceš nahodit?“

„Jasně,“ říká Ondra a bere prut štitivě do ruky.

„Víš, jak na to?“

„Samozřejmě.“

„Aha,“ posmívá se Nela a všeho nechává, aby o nic nepřišla.

„Tak jak jsme to probírali v tý škole. Nejdřív bych měl...“ otáčí se na Nelu.
„Pssst! Ty tam! Napověz!“

Dívka stáčí dlaně kolem pusy a šeptá: „Otočíš se čelem k vodě, ohneš záklopku navijáku a vlasec držíš prstem. Pak dáš prut nad hlavu za sebe a zamíříš.“

Ondra už stojí zády k Nele a prut má za hlavou. „Co dál? Já ti dám opsat matiku.“

„Pak už stačí jenom lehce švihnout, a když budeš mít nástrahu těsně za hlavou, tak pusť prst na vlasci.“

Váhá. Neví, jestli rozumí správně, ale nakonec se odhodlává. Napíná své síly, prut rozezvučí vzduch a i prst pouští, zdá se, správně. Dívá se do tmavé řeky a napjatě poslouchá, kdy jeho krmítko s háčky dopadne do vody. Čeká a čeká, ale stále se nic neděje. Po chvílce zaslechne chichotání vedle sebe.

„Nech to tam, třeba zabere veverka,“ směje se Nela a ukazuje do koruny topolu.

„Já ti musím něco říct,“ říká Ondra vážně.

„Poslouchám.“

„Já jsem na rybách úplně poprvé.“

„Vážně? To bych nepoznala!“

Ondra poníženě žádá o prominutí. A Nela omluvu velkoryse přijímá. Kdyby snad chtěl, může ho něco málo naučit. A to ano, to by se mu líbilo. Mohlo by se totiž stát, že by ho někdy v budoucnu některá dáma pozvala na schůzku na rybolov a on by se totálně znemožnil. Nela chápavě kývá hlavou, to by byl trapas. Bere do ruky druhý prut, stoupá si za Ondru a ukazuje, jak správně nahodit. Na třetí pokus se mu podaří, aby nástraha skutečně dopadla do vody. Nela ví, že krmítko dopadlo doprostřed proudu, kde žádnou rybu nemohou chytnout, ale Ondra tancuje oslavný taneček, tak mlčí a pokládá prut do vidliček. Převazuje druhý prut a nahazuje ho do míst, kam prve házela návnadu.

Sedí na stoličkách vedle sebe a Nela mu vypráví o rybaření. O druzích navijáků, vlasců, vysvětluje rozdíl mezi přívlačí a muškařením a mezi pstruhovými a mimopstruhovými vodami a už se rozednívá, takže vidí rybáře na druhém břehu a Ondra má chuť jim mávat a Nela se mu zase posmívá.

„Chodíš často rybařit?“ zeptá se pak. A tahle nevinná otázka spustí krátkou proměnu Nelina obličeje. Dívka kroutí hlavou a ještě než ji nadobro odvrátí, obličej se jí sevře v krátké křeči. Když se pak k Ondrovi znovu otočí, vypadá, jako kdyby právě skončila s pláčem.

„Ne, už ne. Chodili jsme s tátou, teď už to nejde.“

Větší ryba zabrala jenom jednou. Nela přiskočila k prutu a švihla jím do vzduchu. Vlasec se napnul a špička prutu se ohnula a mírně vrátila nazpátek. Ryba ihned zamířila k proudu, kam ji Nela nechtěla pustit.

„Vytáhni podběrák.“

„Podběrák?“

Nela se rozesmála, ale hned přestala, protože ryba se odhodlala k dalšímu útoku.

„To?“ ukázal na vatku.

„Ne. Tamto.“

„To?“

„Jo. Rozdělej ho a ponoř do vody.“

Pacičky zaklaply a podběrák se s hlasitým šplouchnutím ponořil pod hladinu.

„Navedu ti ji do podběráku a ty ho zvedneš i s rybou. Nehoň ji tím podběrákem, jen počkej.“

„Dobře.“

Nela mezitím navinula polovinu vlasce a ryba už vzdala úprk doprostřed řeky, teď mířila směrem ke změti klacků pár metrů od břehu. Dívka si toho ale včas všimla a poslala prut přesně na opačnou stranu, aby i tento úmysl překazila. Podařilo se, a vyčerpaná ryba se na zlomek vteřiny nechala vytáhnout blíž k hladině. Byl to nízký šupinatý kapr se světlým břichem. Odhadem kolem padesáti centimetrů. Jakmile si všiml, že je tak blízko hladiny, znovu našel nové síly a zamířil ke dnu. To už mu ale Nela nedovolila a pomalu ho přitahovala k podběráku. Třikrát se opakoval stejný scénář. Kapr se vynořil na hladinu a znovu se otočil ve snaze dostat se hlouběji. Vždy byl ale odpor slabší a ryba se najednou zjevila u předního gumového ramene podběráku. V tu chvíli to Ondra nevydržel a švihnul jím směrem k rybě. V tentýž okamžik ale kapr zavelel k poslednímu útoku a podběrák tak narazil jen do vlasce, který vzápětí povolil, a prut v dívčiných rukách se prudce narovnal.

Ondra se na Nelu neotočil hned. Když už se odhodlal, měl výraz dítěte, které se už dva roky v noci nepočuralo, ale zrovna dneska se neprobudilo včas.

Rozesmála se. Položila prut do vidliček a podala Ondrovi klacek. „Přála bych si Dvořákův koncert h moll.“

Auto je přivítalo dvojím zamáváním směrových světel. Uvnitř se připoutali a vyrazili zpátky. Jako při cestě k vodě, ani teď moc nemluvili.

„Děkuju, bylo to moc fajn,“ řekl Ondra, když zaparkovali před jeho domem. „A promiň mi to s tím podběrákem.“

„To je v pohodě. Já bych ji stejně hodila zpátky do vody.“